VIATA MEA

Dr. Max L. Rossvally

Istoria convertirii la Hristos a unui doctor
evreu din veacul trecut şi lucrarea lui Dumnezeu prin el la câştigarea familiei sale

OPERAŢIA

în timpul războiului civil american am slujit ca doctor militar pe front cu trupele unioniste. După lupta de la Gettysburg zăceau în spitalul nostru sute de soldaţi răniţi. Douăzeci şi opt dintre ei erau în stare gravă şi trebuiau să fie operaţi, să li se amputeze câte o mână sau un picior. La unii trebuiau tăiate atât mâinile cât şi picioarele. Printre aceştia din urmă, era un tânăr pe nume Carol Culson, care fusese încorporat de numai două luni. Fiind prea tânăr pentru instrucţie, a fost luat ca toboşar. Când ajutorul meu, împreună cu mine, au vrut să-i dea cloroform, înainte de operaţie, el s-a întors şi n-a vrut cu nici un chip să-1 ia. Când a aflat că aşa cere medicul, a zis:

- Spuneţi, vă rog, doctorului să vină la mine!

Am venit la patul lui şi i-am vorbit cam aşa:

- Tinere, pentru ce nu vrei să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă, erai aşa de slab încât nici nu credeam că face să te mai ridic de jos. Văzându-te că deschizi ochii mari, m-am gândit că ai poate o mamă, care se gândeşte la tine. N-am vrut să te las să mori pe câmp şi de aceea te-am adus aici. Ai pierdut însă prea mult sânge şi eşti prea slab ca să poţi suporta operaţia fără ca să fi adormit.

Mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a spus, privindu-mă drept în ochi:

- Domnule doctor, într-o duminică după amiază, când aveam numai nouă ani, mi-am predat inima Domnului Isus. De atunci, mi-am pus toată încrederea în El şi cu aceeaşi încredere aştept şi acum ajutorul Lui. El e puterea mea mea şi sprijinul meu. Domnul îmi va ajuta să îndur durerea atunci când îmi veţi tăia mâinile şi picioarele.

L-am întrebat atunci dacă îmi îngăduie să-i dau puţin alcool.

Iarăşi m-a privit în faţă şi mi-a spus: - Domnule doctor, aveam abia cinci ani, când, într-o zi mama a îngenunchiat lângă mine, a pus mâinile peste mine şi mi-a zis: "Carol, vreau să rog acum pe Domnul Isus să-ţi ajute ca niciodată să nu guşti o picătură de alcool. Tatăl tău a murit din pricina băuturii şi zace în mormântul săpat de această patimă. Am jurat atunci să-mi învăţ copii să se ferească de acest pahar amar". Acum, domnule doctor, am 17 ani, dar n-am gustat niciodată vinul şi alcoolul. Şi chiar acum, când poate nu mai e mult şi voi sta înaintea lui Dumnezeu, dumneata vrei să mă trimiţi în faţa Lui cu rachiul pe buze?"

Nu voi uita niciodată privirea pe care mi-a aruncat-o tânărul. Pe vremea aceea îl uram pe Isus, dar m-am mirat de credincioşia tânărului faţă de Mântuitorul lui. Iubirea şi încrederea nestrămutată faţă de Isus n-au putut să mă lase nepăsător. De aceea, am făcut ceva împotriva obiceiului meu: l-am întrebat pe tânăr dacă doreşte un preot.

- O, da, domnule doctor! mi-a răspuns el. Am chemat pe capelanul regimentului. îl cunoştea pe tânăr, de la adunările lor de rugăciune. Luându-i mâna, i-a zis plin de milă şi iubire:

- Dragă Carol, îmi pare rău că te văd aşa grav bolnav!

- Mă simt bine, - răspunse rănitul. Domnul doctor a vrut să mă adoarmă cu cloroform, dar eu n-am primit. Nici alcoolul pe care mi 1-a dat, nu l-am luat. Vreau să plec cu sufletul liniştit, dacă mă cheamă Mântuitorul meu.

- Nu vei muri, Carol răspunse doctorul.

Dar dacă te cheamă Domnul, pot să te ajut cu ceva acum?

- Da... Sub perna mea vei găsi o biblie mică împreună cu adresa mamei. Trimite-i, te rog, cartea şi scrie-i că de când am plecat n-a trecut o zi nici în timpul marşului, nici pe câmpul de luptă, nici în spital în care să nu fi citit un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu şi să nu fi rugat pe Domnul ca să binecuvinteze pe mama mea dragă!

- Dacă mai ai ceva pe inimă, spune-mi acum! a continuat capelanul.

- Da! Scrie, te rog, învăţătorului de la Şcoala Duminicală din Brooklyn, de pe Sand Street, în New York, că n-am uitat cuvintele lui blajine, rugăciunile şi sfaturile lui bune. Ele m-au însoţit în toate primejdiile luptei. Şi acum în ceasul plecării mele îl rog pe Dumnezeu să binecuvinteze pe învăţătorul de la Şcoala Duminicală! Cam asta e tot ce te rog...

Apoi, îndreptându-şi privirea spre mine, îmi zise:

- Domnie doctor, acum sunt gata. îţi promit că n-am să scot un geamăt, chiar şi fără cloroform.

M-am învoit, dar îmi venea greu să tai. Atunci m-am dus în camera alăturată ca să mă întăresc cel puşin cu un pahar de lichior.

Nici cel mai mic zgomot n-am auzit, când tăiam în carnea lui Carol Culson. Când am apucat însă bisturiul ca să-i desfac oasele, el şi-a băgat colţul pernei în gură, şi l-am auzit zicând: "O, Isuse! Scumpul meu Isus, rămâi acum lângă mine.."

Băiatul s-a şinut de cuvânt. N-a scos nici un geamăt!

N-am putut dormi în noaptea aceea. Vedeam mereu înaintea mea ochii aceia blânzi, albaştri, iar în urechi îmi răsunau cuvintele : *"Scumpul meu Isus, rămâi lângă mine!* Intre miezul nopţii şi ora unu m-am sculat ca să vizitez bolnavii, lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată până atunci, fără să fiu chemat anume. Atât de mare îmi era dorinţa să mai văd o data pe acel tânăr. Infirmierul mi-a spus că şaisprezece din răniţi muriseră şi au fost deja duşi la morgă.
- Ce face Carol? A murit şi el? am întrebat eu grăbit, descoperindu-mi nerăbdarea.
- Nu, domnule doctor. Doarme liniştit ca un copil.
M-am dus la patul lui şi una din surorile de caritate mi-a spus că pe la ora 9, seara, doi tineri au venit să citească din Biblie bolnavilor şi să le cânte cântări creştine. Predicatorul R..., care îl însoţea, a îngenunchiat la patul lui Carol, şi, după ce şi-a sfârşit rugăciunea adâncă şi călduroasă, au îngenunchiat şi tinerii, şi toţi împreună cu Carol, şi-au înălţat inimile spre
Domnul cu cântarea: "Domn al sufletului meu, adăpostul meu tu eşti..."
N-am putut înţelege cum a reuşit băiatul acela să cânte după ce trecuse prin durerile cele mai groaznice.

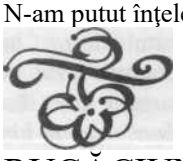

RUGĂCIUNEA DIN URMA

Cinci zile după operaţie, tânărul a trimis să mă cheme. De la el am auzit atunci pentru prima oară vestea Evangheliei.
- Domnule doctor, mi-a sosit ceasul morţii. Nu cred să mai apuc răsăritul de soare. Dar, slavă Domnului, sunt pregătit pentru moarte, înainte de a muri, doresc să vă mulţumesc din tot sufletul pentru bunătatea pe care aţi avut-o cu mine. Domnule doctor, sunteţi evreu... şi nu credeţi în Isus! Staţi aici lângă mine, ca să vedeţi că am toată încrederea în Mântuitorul meu
până în cea din urmă clipă!
Am vrut să rămân, dar n-am putut. Nu aveam tăria să văd murind un creştin, fericit în iubirea lui pentru acel Isus, pe care eram obişnuit să-1 urăsc. Am ieşit din cameră. După vreo douăzeci de minute a venit un infirmier la mine. Eram cu faţa în mîini.
- Domnule doctor, îmi zise infirmierul, Carol Culson vrea să vă vorbească!
- Chiar acum vin de la el. Nu pot să mă duc iarăşi.
- Domnule doctor, el zice că *trebuie* să vă vorbească încă o dată înainte de moarte.
M-am sculat să mă duc. Mă gândeam să-i mai spun o vorbă bună înainte ca să moară. Eram însă hotărât să nu mă las sub influenţa vorbelor lui, fiindcă ştiam că avea de gând să-mi vorbească despre Isus al lui. Am intrat în salon şi când l-am privit am ştiut imediat că i se apropie sfârşitul.
- Domnule doctor, vă iubesc fiindcă sunteţi evreu. Prietenul meu cel mai bun de pe lumea aceasta este tot evreu.
- Cum îl cheamă? l-am întrebat eu repede.
- *Isus Hristosl* Aş vrea să vă aduc la Domnul înainte ca să mor. Făgăduiţi-mi, domnule doctor, că nu veţi uita ce vă spun acum!
După ce I-am făgăduit, a continuat:
- Acum cinci zile, când mi-aţi tăiat mâinile
şi picioarele, m-am rugat lui Isus Hristos, ca să vă facă să vă hotărâţi şi dumneavoastră pentru El.
Aceste cuvinte m-au atins profund, până în adâncul inimii. Nu puteam pricepe cum e cu putinţă ca un om să uite totul din jurul lui şi să se gândească numai la Mântuitorul lui şi la sufletul meu nemântuit, în timp ce eu tăiam în carnea lui şi-i pricinuiam durerile acelea groaznice. Tot ce i-am putut răspunde, a fost:
- Da, dragul meu. Lasă, că totul va fi bine...
Cu aceste cuvinte l-am părăsit. După vreo douăsprezece minute era dus la Domnul lui, Isus!
Sute de soldaţi au murit în timpul războiului în spitalul meu, dar numai pe unul l-am dus la groapă, pe Carol Culson, tânărul toboşar. Am mers călare mulţi kilometri, doar ca să iau parte la înmormântarea lui. Am pus să-1 îmbrace cu o uniformă nouă şi să-1 aşeze într-un sicriu ofiţeresc, acoperit cu noul steag al Statelor Unite.
Luni întregi m-au urmărit cuvintele acelui tânăr. îmi răsunau mereu în urechi. Dar în tovărăşia ofiţerilor, încetul cu încetul am uitat cuvintele pe care mi le-a spus în ceasul morţii Carol. N-am uitat însă niciodată răbdarea minunată cu care a suferit durerile groaznice;

n-am uitat încrederea lui copilărească în acel Isus, al cărui nume nu era pentru mine pe vremea aceea decât un cuvânt gol şi o ruşine.

FRIZERUL CREŞTIN

Deşi Dumnezeu mi-a vorbit destul de desluşit prin gura toboşarului, totuşi am luptat zece ani împotriva lui Isus cu toată ura unui fariseu. Dar Dumnezeu, în îndurarea Lui, a făcut să dau din nou peste un creştin adevărat, care a fost a doua unealtă folosită de Dumnezeu pentru schimbarea vieţii mele. De data aceasta a fost un frizer credincios.

După sfârşitul războiului american, am fost însărcinat cu inspecţia mai multor spitale militare. întorcându-mă într-o zi dintr-o inspecţie, m-am oprit câteva ore în New York. După

Dumnezeu îmi va asculta rugăciunea şi te va întoarce la El?

- Negreşit! I-am răspuns eu, zâmbind cu neîncredere.

I-am strâns mâna şi ne-am despărţit. Cuvintele frizerului m-au mişcat adânc, dar nici numi trecea prin minte să fie cu putinţă, ca după 48 de ore, Dumnezeu, în îndurarea Lui, să-mi deschidă ochii.

DUPĂ 48 DE ORE

Vagoanele trenurilor din America sunt mult mai încăpătoare decât cele europene; de fapt vagonul e un singur compartiment, în care pot încăpea şaizeci până la optzeci de inşi. în vagonul meu, fiind puţini călători, erau multe locuri goale, dar nu cred să fi rămas vreunul în care să nu fi stat câteva minute, până când am

băgat de seamă că neliniştea mea a atras luarea aminte a călătorilor. în sfârşit, m-am aşezat într-un colţ, am închis ochii şi mi-am pus în gând să dorm. Mi-am făcut însă greşit socoteala. Căci mă găseam între două focuri. Mi se părea că într-o parte stă frizerul din New York, iar în cealaltă parte tânărul toboşar. Amândoi parcă îmi vorbeau despre Isus, al cărui nume încă îl uram. Aşadar, mi-era cu neputinţă să adorm.

Când am ajuns în Washington, am cumpărat un ziar, şi cel dintâi lucra pe care mi-au căzut ochii a fost un anunţ despre o întrunire creştină într-o biserică bine cunoscută din oraş. Deodată am auzit un glas lăuntric care mi-a zis *"Du-te!"* Nu mai fusesem la nici o slujbă religioasă creştină, şi altă- dată aş fi înlăturat cu mânie un asemenea gând. în tinereţe, visam să mă fac rabin şi jurasem ca niciodată să nu intru în vreun loc în care se vorbeşte despre "şarlatanul Isus", şi nici să citesc vreo carte în care e vorba de el. Până acum mă ţinusem de jurământ.

Acum însă eram altfel pregătit sufleteşte. Mă simţeam atras într-acolo. în anunţul din ziar se spunea că va cânta şi coral Conservatoralui Creştin de Muzică din oraş. Lămurirea aceasta m-a scos din încurcătură. Căutam motive să merg la biserică şi mi-am

spus: "Mă duc numai ca să ascult corul, căci îmi place muzica..."

Când am ajuns acolo, biserica era plină. Se vede că uniforma mea, cu epoleţi de aur, a făcut pe uşier să-mi dea un loc foarte bun, lângă vorbitor. După ce a cântat corul, a început predica. Când vorbea predicatorul, nu ştiu de ce mi se părea că mă cunoaşte, într-un timp mi se părea că se uită numai la mine şi mă ameninţă cu degetul. Urmăream cu luare aminte firul predicii şi mi se părea că ceilalţi doi *predicatori* ai mei, frizerul şi toboşarul, întâreau cuvintele lui. Ceea ce auzeam, mă mişca aşa de mult, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi şi mi-am simţit obrajii umezi.

M-am cutremurat. Unde eram? Ce făceam? Eu, un evreu care ţineam la datinile neamului, stau la picioarele unui predicator creştin, ascultând cu lacrimi în ochi o predică despre Isus Hristos? M-am întors şi mi s-a părut că întreaga adunare alcătuită din două mii de persoane se uita numai la mine. Ah, în clipa aceea aş fi dorit să fiu departe, căci simţeam că sunt într-un "loc nepotrivit". M-am uitat sfios în jurul meu, căci eram bine cunoscut în oraş şi ştiam că nu departe de această biserică era sinagoga la care frecventam. Nici lacrimile nu îndrăzneam să mi le şterg. N-aş fi vrut să atrag atenţia că plâng. Dar, slavă Domnului, El a

i

lucrat mai departe în inima meau şi nu m-am mai putut ţine să nu plâng.

La sfârşitul predicii, s-a anunţat că va mai fi o adunare, la care au fost invitaţi toţi ascultătorii. M-am ridicat să plec, bucuros că am scăpat. Ajuns la uşă, am simşit că cineva mă atinge. Mi-am întors capul şi am văzut o doamnă în etate care mi-a zâmbit şi mi-a spus:

- Scuză-mă, domnule, văd că eşti ofiţer în armata noastră. Dacă nu mă înşel, Dumnezeu lucrează în inima dumitale. Te rog să nu pleci încă. Fără îndoială, ai venit aici să cauţi pe Mântuitorul şi nu L-ai găsit încă. Intoarce-te! Aş vrea să vorbesc cu dumneata mai de aproape şi să mă rog lui Dumnezeu pentru dumneata.
- Doamnă, i-am răspuns eu. Eu sunt evreu!
- Nu-i nimic, mi-a zis ea. Isus a murit pentru toată lumea, pentru evrei şi pentru ne-evrei.
M-am întors cu bătrâna înapoi şi după ce am schimbat câteva vorbe, ea m-a rugat să îngenunchez lângă ea în rugăciune.
Doamnă, acest lucru nu-1 fac. Şi nu-1 voi face niciodată!
- Doamna Young, aşa se numea dânsa, s-a uitat blând la mine şi mi-a zis:
-Domnule, Isus al meu e aşa de iubitor şi puternic, încât sunt sigură că El te poate face să te hotărăşti pentru El, chiar dacă stai în picioare. Eu voi îngenunchia şi mă voi ruga
16
17
Torah, care m-au interesat întotdeauna, mi-au venit în minte, dar mi-au adus o nelinişte şi mai mare. Nu găseam mulţumire şi pace în rugăciunea mea.
Era o noapte geroasă. Biroul meu nu era încălzit, totuşi, niciodată în viaţa mea nu am fost aşa scăldat în sudoare ca în noaptea aceea rece. Nu ştiam ce să fac. Aş fi îngenunchiat cu plăcere şi m-aş fi rugat lui Isus, dar mi-era frică să nu mă fac vânzător, îndoindu-mi genunchii înaintea unui şarlatan. în clipa aceea, privirea mi s-a oprit pe curelele mele de rugăciune agăţate pe perete. De la treisprezece ani, n-a trecut nici o zi fără să nu le fi folosit când mă rugam. îmi erau scumpe şi dragi. Le-am luat jos şi m-am uitat la ele. Pe când le priveam, mi-a trecut prin gând versetul de la 1 Moise 49:10:
"Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo, şi de El vor asculta popoarele..."
Alte două proorocii, pe care le-am citit adesea şi asupra cărora am cugetat mult, mi-au venit
în minte atunci:
"Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel, şi a cărui obârşie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veşniciei..."
20
N-am putut tăgădui înţelesul acestor proorocii şi am strigat: "O, Doamne, Dumnezeul Lui Avraam, Isaac şi Iacov! Tu ştii că sunt curat la suflet! Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci descoperă-mi-L astă seară şi îl voi primi ca Mesia al meu!"
Abia am rostit aceste cuvinte şi fără să ştiu ce fac mi-am aruncat curelele de rugăciune într-un colţ şi am îngenunchiat ca să mă rog întâia dată în viaţa mea lui Isus.
Nu voi uita niciodată această rugăciune. Strigam: *"O, Isuse Hristoase, dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; dacă Tu eşti Mesia pe care îl aşteptăm încă noi, evreii; dacă Tu poţi aduce la credinţă pe păcătoşi, cum spun creştinii; atunci întoarce-mă şi pe mine, căci şi eu sunt un păcătos, şi Iţi făgăduiesc că îţi voi sluji toată viaţa mea!"*
Dar rugăciunea mea, se pare că nu se ridica mai sus de tavan. Nu era de mirare, de vreme ce vroiam să intru parcă într-un fel de tocmeală cu Dumnezeu, spunând mereu, *"Dacă".* Totuşi am stat cam o jumătate de oră îngenunchiat în rugăciune, în timp ce picături mari de sudoare îmi curgeau pe faţă. Mi-am lipit obrazul fierbinte de peretele rece, ca să mă răcoresc, gemeam, mă rugam, dar nu găseam liniştea. M-am ridicat apoi şi am început să umblu prin cameră. Ispita îmi şoptea: "Ai mers prea
21
departe. Ce ai tu a face cu Isus? De ce ai îngenunchiat?" Şi iar m-am simţit atras, prin puterea obişnuinţei, de curelele de rugăciune, care aveau asupra mea o putere aproape vrăjită. Totuşi, Duhul Domnului mă atrăgea spre rugăciune, şi aşa mi-am petrecut noaptea, ba rugându-mă, ba umblând prin cameră.
Pe la ora 2, după miezul nopţii, mi s-a făcut lumină în suflet. Puteam, în sfârşit, să cred şi să recunosc şi să simt în sufletul meu, că Isus Hristos este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu şi Mesia cel proorocit. Atunci mi-am îndoit din nou genunchii, de data acasta pentru a-I mulţumi lui Dumnezeu. Inima îmi era plină de pace şi bucurie. Mă simţeam mai fericit decât oricând în viaţa mea. Eram mântuit şi ştiam că Dumnezeu mi-a iertat păcatele prin Isus Hristos şi m-a adus la Sine. Am înţeles atunci că nu tăierea împrejur are preţ înaintea lui Dumnezeu, ci tot ce vrea El este să ne facă o făptură nouă!

22
TU ŞI CASA TA...
"Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şicasata..."(Fapte 16:31)

Plin de bucurie, m-am ridicat şi am alergat să-i spun soţiei fericirea găsită. Ea dormea. Am îmbrăţişat-o şi am trezit-o din somn strigând: "Scumpa mea, am găsit pe Mântuitorul!" N-a părut deloc bucuroasă şi m-a întrebat:
- Pe cine ai găsit?
- Pe Isus Hristos, pe Mesia, Mântuitorul meu!
Ca răspuns la vorbele mele, ea s-a sculat, s-a îmbrăcat şi a plecat din casă în mai puţin de cinci minute, deşi era în toi de noapte şi afară era foarte frig. S-a dus la părinţii ei, care locuiau aproape de noi. Nu m-am dus după ea, ci am rugat pe Dumnezeu să-i deschidă şi ei ochii, cum mi i-a deschis mie.
A doua zi de dimineaţă socrii mei au trimis după cei doi copii şi i-au luat la dânşii. Nu le-au mai permis să mă numească *tată,* şi nici soţia nu trebuia să mă considere drept *soţul* ei, ca să nu fie blestemată, dezmoştenită şi dată afară din sinagogă. Cinci zile după hotărârea mea, am fost trimis într-o călătorie în Teritoriile de vest. Am încercat
23
zadarnic să-mi iau rămas bun de la soţie şi de la copii. Cu inima întristată am plecat departe de casă, înstrăinat de cei pe care îl iubeam aşa de mult.
Au trecut 54 de zile de la plecarea mea. Am aflat mai târziu că soţia nu citise nici una din scrisorile mele, măcar că îi scriam zilnic. Departe de casă, însă, eu mă rugam zilnic pentru ea, ca Dumnezeu s-o lumineze şi îi scriam în fiecare scrisoare despre Isus. Dumnezeu m-a ascultat, deşi pe o cale ciudată. Mare e Dumnezeu! Lui nu-i lipsesc mijloacele, nici căile.
S-a întâmplat ca tocmai neascultarea fiicei mele a făcut ca soţia să se hotărască şi ea pentru Isus. Fiica mea a visat în noaptea aceea că m-a văzut murind. S-a speriat de vis, fiindcă mă iubea mult. Şi-a pus în gând să aştepte a doua zi dimineaţă pe poştaş, să ia scrisoarea mea şi s-o citească. Aşa a şi făcut. Dimineaţa a luat scrisoarea, s-a închis în camera ei şi a deschis-o. A citit-o cu lacrimi şi imediat s-a dus la mama ei:
- Mamă, te rog să nu te superi pentru ce am făcut.
- Ce este, fiica mea?
- Am deschis scrisoarea de azi venită de la tata. Am citit-o şi nu pot crede că tata e un om rău. Poate să zică oricine ce vrea. Ia-o şi dumneata,
24
te rog şi citeşte-o!
Soţia a luat-o şi a pus-o într-un sertar. Dar mai târziu, a citit-o în ascuns, de cinci ori la rând. Cu cât o citea mai mult, cu atât se simţea mai nenorocită.
Acum era rândul ei să plângă. Când s-a întors între ceilalţi, toţi au întrebat-o ce are şi de ce era plânsă.
- Mi-e foarte rău, dragii mei. Cred că sunt prea obosită şi vreau să mă culc.
I-au adus un ceai la pat, dar n-a ajutat-o. Au chemat doctorul, care i-a dat nişte medicamente, dar nici acestea n-au ajutat-o. De fapt, soţia vroia să fie singură, vroia să îngenuncheze şi ea înaintea lui Dumnezeu, cum făcusem eu. în noaptea aceea s-a întâmplat şi cu ea minunea pe care o făcuse Dumnezeu cu mine. "<
A doua zi zbura spre mine următoarea telegramă: *"Dragulmeu... Vin degrab acasă...Aiavut dreptate. ..Hristos este Mesia!"*
Ce strigăt de bucurie am scos la primirea acestei telegrame! Mi se părea că lumea din jur nici nu mai există. Fără să-mi isprăvesc lucrul, m-am întors cu cel dintâi tren. Am trimis înainte o telegramă ca să ştie când sosesc. în faţa casei mă aştepta soţia, plină de fericire. Când am coborât din trăsură, mi-a ieşit în întâmpinare, ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat.
25
Dar fericirea revederii n-a durat mult. Din casa vecină au ieşit bieţii mei socrii şi plini de furie ne-au blestemat.
Zece zile după ce Domnul a deschis inima soţiei, fiica mea a găsit pacea în Isus. Haleluia, slavă lui Isus, pentru felul minunat cum lucrează El. Azi fiica mea e soţia unui slujitor al Evangheliei şi tovarăşa lui de lucru în voia Domnului. Singurul meu fiu, David, a rămas departe de Domnul. Momit de promisiunea bunicilor lui că va moşteni toată averea lor dacă nu ne mai zice "Tată" şi "Mamă", s-a înstrăinat de casă.
Dar Dumnezeu avea să ne crească prin încercările Lui. Soţia mea a mai trăit după hotărârea ei un an şi şase luni. Domnul a chemat-o la Sine. Pe patul de moarte ar fi vrut să-şi mai vadă o dată fiul, dar David n-a venit. Şi trimisesem în mai multe rânduri după el.
înainte ca să moară, într-o joi seara, soţia m-a ruşat să chem. mai mulţi fraţi şi surori în Hristos. îşi simţea sfârşitul aproape. Au venit peste treizeci de credincioşi. La dorinţa ei am cântat împreună cântarea "O, Mântuitorule..." Pe când cântam, ea a zis cu glas stins dar desluşit: "Da, El este tot ce am şi tot ce-mi trebuie... Vino, Prea slăvit Isuse, şi ia-mă!" Cu aceste cuvinte a adormit liniştită în El.
Ceea ce crezuse în viaţă, pentru ea era acum
26

fapt împlinit: Era la Isus! Ce frumos e să fii cu Domnul mereu!
Fiul meu n-a venit nici la înmormântare; nu i-a zis mamă şi nici mie tată. De trei ori m-am dus din America în Germania, unde se mutase mai pe urmă, ca să-i pot vorbi şi să-1 împac. Dar inima lui era împietrită ca o cremene şi rece ca un sloi de gheaţă.

BLESTEMUL

îndată după întoarcerea mea la Dumnezeu, am scris mamei mele, care trăia în Germania şi i-am istorisit cum am găsit eu pe adevăratul Mesia. Cum aş fi putut să-i ascund această veste bună? Simţeam ca şi psalmistul care spune: "Veniţi voi toţi cei ce vă temeţi de Domnul, şi vă voi spune ce a făcut Domnul pentru mine!" Trăgeam nădejde că mama va primi mărturia mea, mai ales că eram cel mai mare dintre cei paisprezece copii ai ei. Dar, vai,

m-am înşelat!
Multă vreme mama nu mi-a răpuns nimic. Intr-o zi poştaşul mi-a adus scrisoarea mult aşteptată. Soţia mea încă trăia pe atunci. Am luat scrisoarea şi am fugit la ea să o citim împreună. Dar în scrisoare, în câteva rânduri, era blestemul mamei mele peste mine. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Despărţirea de soţie şi copii mă umpluse de durere, dar nu m-a doborât într-atât cât blestemul mamei mele. Dumnezeu mi-a dat însă mângâiere cu un verset din Psaltire: "Tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte!" Scumpa mea mamă a murit la puţin timp după aceea. Mi s-a spus că cel din urmă cuvânt al ei înainte de moarte a fost numele meu, *Max.*

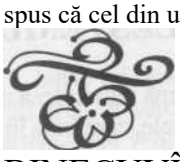

BINECUVÎNTAREA

Aceste rânduri le scriu în Octombrie 1887. 28
Cu bucurie şi mulţumire pot spune că David, fiul meu, a primit şi el pe Isus. Chiar înainte de întâlnirea mea cu el, în iulie din acest an, Domnul şi Mântuitorul, a început să lucreze în sufletul lui şi să-i neliniştească inima. După mai bine de 14 ani mi-a zis iar *Tată* , şi a plâns amar. Am călătorit împreună câteva zile prin Germania şi am discutat împreună multe lucruri. Se caia mai ales că n-a văzut pe mama lui înainte de moarte şi şi-a arătat dorinţa s-o vadă în cer. Apoi s-a întors singur în America şi luni, 15 august, s-a întâlnit cu sora lui, după o despărţire de 14 ani. Vinerea următoare s-au dus împreună la mormântul mamei lor. Chiar în seara aceea, mi-a scris fiica mea, că inima lui s-a frânt de durere în faţa mormântului: *"Tată dragă, Domnul fie lăudat! Fratele meu recunoaşte că e un păcătos pierdut. Soţul şi cu mine, şi mai mulţi creştini de aici, ne rugăm pentru mântuirea lui David!"* Vineri, 26 august, fiul meu s-a dus iarăşi la mormântul mamei sale. De data aceasta s-a dus singur. Acolo, Dumnezeu i-a dăruit, în nemărginita-I bunătate, pacea şi iertarea păcatelor lui, prin credinţa lui în Domnul Isus Hristos. A alergat în grabă acasă să spună surorii sale vestea cea mare. Mi-a scris şi mie imediat. Fără să ştie el, şi fiica mi-a scris. Amândouă scrisorile au pornit odată spre mine.

Rugăciunea mea către Dumnezeu este să-mi îngăduie să aud pe fiul meu, care s-a împotrivit atâta vreme Domnului, vestind Evanghelia Domnului Isus Hristos, Mântuitorul lui. Căci după cum îmi scrie, simte chemarea să intre în slujba Domnului şi să răspândească Evanghelia.

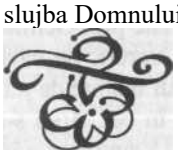

Epilog

După ce am putut face o mărturie adevărată despre minunata milostivire a lui Dumnezeu faţă de mine şi casa mea, cred că va fi interesant pentru cititorii mei să afle că mi-a fost dat să mă întâlnesc cu mama lui Carol, toboşarul cel credincios, după un an şi jumătate de la pocăinţa mea.
Luam parte, ca necunoscut, la o adunare din oraşul Brooklyn. Acolo, o credincioasă mai în

vârstă povestea suferinţa ei şi dorinţa să ajungă la Domnul, unde se va întâlni şi cu fiul ei, Carol. "El n-a luptat numai penteru ţară, dar a fost şi un luptător al lui Isus Hristos," spunea ea. "A fost rănit în lupta de la Gettysburg, după care

a fost operat de un doctor evreu care a trebuit să-i taie şi mâinile şi picioarele. Cinci zile mai târziu copilul meu a murit. Preotul regimentului mi-a trimis Biblia lui şi o scrisoare în care spunea că în ceasul morţii a chemat pe acel doctor şi i-a zis: *"Domnule doctor, înainte de moarte vreau să vă spun că acum cinci zile, când făceaţi operaţia, mă rugam Domnului Isus să facă să vă hotărâţipentrru El!"* Aşa a murit fiul meu.", a încheiat bătrâna.
Când am auzit aceste cuvinte, n-am mai putut să rămân locului. M-am îndreptat spre bătrână şi i-am întins mâna, spunându-i: "Dumnezeu să te binecuvânteze, iubită soră! Domnul a ascultat rugăciunea fiului dimitale. Eu sunt acel doctor evreu, pentru care s-a rugat Carol pe patul de moarte. Mântuitorul lui este acum şi al meu!"

31

Isuse dulce, urzitorul eternei noastre mântuiri mă colpleşeşte greutatea slăvitei Tale fericiri.
Cu atâta mare de lumină şi zări cereşti de bucurii, umplut-ai inima-mi zdrobită de chinu-atâtor ani pustii!
Peste viaţa mea firavă adus-ai munţi de haruri grei şi-atâta fericită slavă de-o frânge greutatea ei...
Simt bucuria grea-ncercându-mi prea slabul firii mele cort mă doare atâta fericire şi parcă nu mai pot s-o port...
Ţi-am dus durerile nespuse putut-am duce-amarul tot, dar bucuria, azi, Isuse şi slava, parcă n-o mai pot.
E mult mai mult de cât încape în bietu-mi suflet obidit şi copleşit suspin: Isuse de cât am fost învrednicit!

32